

Arrest

nr. 108 949 van 3 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 26 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 2 april 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Vincent CHRISTIAENS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Brecht HEIRMAN, die loco advocaat Carmenta DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 maart 2013 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in. Op 2 april 2013 besliste de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering tot in overwegingname van de tweede asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit zijn de bestreden beslissingen:

“Overwegende dat de betrokken op 19.09.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 14.03.2013 werd afgesloten met een negatieve beslissing vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RV); overwegende dat de betrokkene op 22.03.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene een brief van zijn vader (kopie), dd.05.11.2012, naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat het een kopie betreft waarvan de basiswaarde sering is en de authenticiteit niet op een adequate manier kan

beoordeeld worden, overwegende dat het een brief van zijn vader betreft en als zodanig een gesolliciteerd karakter heeft; overwegende dat de betrokkene een brief van een vriend (kopie), dd.15.02.2012, naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat het kopie betreft waarvan de bewijswaarde gering is en de authenticiteit niet op een adequate manier kan beoordeeld worden; overwegende dat het een brief van een vriend betreft en als zodanig een gesolliciteerd karakter heeft; overwegende dat de betrokkene een brief van de Nationale Democratische Partij (kopie), dd. 21.05.2006. naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat het een kopie betreft waarvan de bewijswaarde gering is en de authenticiteit niet op een adequate manier kan beoordeeld worden; overwegende dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om dit document tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren had kunnen brengen; overwegende dat de betrokkene internetartikel (lijst) naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de bewijswaarde van internetartikel gering is en de authenticiteit niet op een adequate manier kan beoordeeld worden; overwegende dat de betrokkene een medische attest dd. 12.2008. naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om dit document tijdens zijn eerste asielaanvraag naar voren had kunnen brengen; overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij voor zijn asielaanvraag in België reeds in het Verenigd Koninkrijk verbleef waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene deze informatie achterhield voor de Belgische autoriteiten en als zodanig de Belgische Overheid probeerde te misleiden; overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn naar voren gebrachte problemen tijdens zijn eerste asielaanvraag niet dateren van 2010 maar van 2008 waarbij dient opgemerkt te worden dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt; dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen beslaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980...

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 03.12.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. “

“Overwegende dat de betrokken op 19.09.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 14.03.2013 werd afgesloten met een negatieve beslissing vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW); overwegende dat de betrokkene op 22.03.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar haar land van herkomst; overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze reeds voor haar asielaanvraag in België in het Verenigd Koninkrijk verbleef waarbij dient opgemerkt te worden dat deze informatie geen verband houdt met de criteria van de Conventie van Genève en als zodanig niet kan beschouwd worden als een nieuw element; overwegende dat de betrokkene verklaart dat haar man levensgevaar loopt in zijn land van herkomst waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om deze informatie tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag naar voren te brengen; overwegende dat de betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 03.12.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

"Enig middel: schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Doordat verwerende partij weigerde om de tweede asielaanvraag van verzoekende partijen in overweging te nemen. Terwijl verzoekende partijen verschillende nieuwe gegevens hebben aangebracht, die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van hun asielprocedure. Zodat de aangevochten beslissing de bepalingen van de wet van 15 december 1980 schendt en dus moet worden hervormd. Art. 51/8 van de Wet betreffende de toegang (...). Bij het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken hebben verzoekende partijen niet één, maar vijf verschillende nieuwe stukken voorgelegd:

- Brief van de vader van eerste verzoeker dd. 05.11.2012;
- Brief van een vriend dd. 15.02.2012;
- Attest van de Nationale Democratische Partij dd. 21.05.2006;
- Internetlijst met vermiste personen in Nepal;
- Medisch attest ziekenhuis te Baglung van december 2009.

In weerwil van het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, vormen deze stukken zowel afzonderlijk als samen een voldoende bewijs van een vrees voor vervolging in Nepal. Wat ten eerste de opmerkingen nopens het origineel karakter betreft: de voorgelegde stukken zijn voor verzoeker van groot belang, zodat hij enkel een kopie overhandigde aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Uiteraard beschikken verzoekers nog over de originelen en er werd hen gevraagd om deze binnen de weekte bezorgen. Eerste verzoeker heeft zich op 02.04.2013 dan ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangeboden om de originele stukken af te geven. Daar werden ze evenwel geweigerd omdat er die dag reeds een beslissing zou genomen worden/zijn... Verwerende partij kan zich uiteraard niet steunen op een gebrek aan origineel karakter als verzoekers wel over de originelen beschikken, maar zelfs niet in de mogelijkheid gesteld werden om ze af te geven. Ook inhoudelijk leveren de stukken voldoende bewijs op. Wat het gesolliciteerd karakter betreft: uiteraard werden de verklaringen van de vader van eerste verzoeker en van een familielid opgesteld op verzoek van partijen. Dat ontnaemt evenwel niet het waarachtig karakter ervan, a fortiori niet nu deze verklaringen gesteund worden door verschillende andere stukken die geen gesolliciteerd karakter hebben. Uit alle stukken blijkt de gevaarlijke toestand voor de leden van de Nationale Democratische Partij (RPP-N) en andere royalisten, die bedreigd en gefolterd worden door de Maoïsten, en waarbij al verschillende leden van de familie BISTA vermoord werden of verdwenen zijn; Inhoudelijk bevestigen de vader van eerste verzoeker en een vriend het relaas van de acties door de Maoïsten; Reeds in zijn eerste verhoor bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen stelden verzoekers dat de lidkaart van de RPP-N van eerste verzoeker werd afgenomen door de Maoïsten. Alsdan hadden verzoekers geen andere stukken bij zich. Op hun verzoek werden de stukken opgevraagd bij de familie BISTA in Nepal. Als verzoekers niet over de stukken beschikken, konden ze deze bezwaarlijk neerleggen bij het eerste verhoor; ook hier geldt dat verzoekers weldegelijk over het origineel beschikken, maar dat ze dat stuk zelfs niet meer mochten afgeven; Uit de uiteenzetting hierboven blijkt de systematische vervolging van (ex-)royalisten, waaronder heel wat leden van de familie BISTA. In Nepal blijft er een enorm probleem van personen die zomaar 'verdwijnen' of die op verdachte wijze komen te overlijden; verzoeker heeft een uittreksel voorgelegd uit een lijst van honderden personen die verdwenen zijn. Daarvan zijn drie familieleden aangeduid: Hikmat BISTA (p. 6), Man Bahadur BISTA (p. 13) en Rabindra BISTA (p. 14); deze lijst is niet zomaar van de eerste de beste: het is opgesteld door het Internationaal Comité van het Rode Kruis, dat jaarlijks een up-to-date document vrijgeeft met honderden namen van vermiste en vermoorde personen; zo is op de lijst van 03.09.2012 (hiHtgr://wawicrccff^eini^asæiis/ffifa/2S12/inîiîissilinis-peff5iSWiis-«eioail^M12-€iniâiBltii..pdi de naam Man Bahadur BISTA al terug te vinden bij de overleden personen, van wie geen stoffelijk overschot werd teruggevonden (internetdocument, p. 45); de opmerking dat de authenticiteit niet kan gecontroleerd worden is dan ook incorrect: indien men in asiëldossiers al niet op documenten van het Rode Kruis kan voortgaan, zal geen enkele vervolging nog

kunnen bewezen worden...; Tenslotte leggen verzoekers een medisch attest van het ziekenhuis van Baglung voor. Hiervan stelt verweerster opnieuw dat dit document vroeger had kunnen voorgelegd worden om over de inhoud niet te moeten oordelen. Ook dat is foutief. Bij zijn vertrek naar Europa heeft eerste verzoeker niet alle papieren meegenomen die in de woning van zijn ouders lagen; in zoverre verzoekers stukken nodig hebben, worden deze bij hun familie opgevraagd en nagestuurd; met de inhoud diende er dan ook rekening gehouden te worden, en de inhoud is duidelijk: eerste verzoeker werd in spoed behandeld voor ernstige verwondingen (aangebracht door de maoïsten). Met alle nieuwe stukken diende dan ook rekening gehouden worden en de tweede asielaanvraag van verzoekers diende in overweging genomen te worden. De bestreden beslissing houdt op onterechte wijze met het voorgaande geen rekening. Een nieuwe beoordeling door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is dus werkelijk noodzakelijk."

2.2. In toepassing van art. 51/8 Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissingen werden getroffen, moet een tweede of volgende asielaanvraag steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen". alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft afgelegd[...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een se gronde vrees voor vervolging" in de zin van de Vluchtelingenconventie dd. 28.07.1951 "of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade" zoals bepaald in artikel 48/4.

Verzoekers betogen dat de door hen voorgelegde stukken verkeerd zouden zijn beoordeeld. Zij stellen dat de gemachtigde ten onrechte voorhield dat de door hen overgemaakte kopijen niet bewijskrachtig zijn, nu zij wél nog over de originele stukken zouden beschikken. Verzoekers houden voor dat hen werd geweigerd 'later terug te komen met de originele documenten'.

Uit het verslag van het verhoor van 27 maart 2013 blijkt niet dat verzoekers kenbaar hadden gemaakt dat zij in de nabije toekomst de originele documenten nog zouden overmaken.

Verzoekers betogen dat het feit dat de door hen voorgelegde verklaringen een gesolliciteerd karakter hebben geen afbreuk doet aan de bewijswaarde van deze verklaringen. Verzoekers kunnen echter niet voorbij aan het gegeven dat dergelijke verklaringen niet als objectief kunnen worden beschouwd, zodat zij niet van aard zijn ernstige aanwijzingen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet te veruitwendigen. Met hun betoog dat de verwerende partij zonder enige concrete bewijzen of elementen stelt dat bijgebrachte nieuwe documenten een gesolliciteerd karakter hebben, tonen verzoekers niet aan dat de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dienaangaande onjuist is. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging.

Met betrekking tot het door hen voorgelegde medisch attest, en de brief van de Nationale Democratische partij, houden verzoekers voor dat dit 'nieuwe stukken zijn omdat zij ze niet eerder konden voorleggen'. Zij stellen dat zij "in zoverre zij stukken nodig hebben" deze stukken opvragen bij hun familie.

Verzoekers hebben reeds in 2009 in het Verenigd Koninkrijk een asielaanvraag ingediend, en in 2011 ook in België een asielprocedure opgestart. Zij kunnen niet gevolgd worden waar zij voorhouden dat zij pas nu zouden hebben ingezien dat deze stukken 'nodig' zijn. De gemachtigde van de Staatssecretaris wijst daarbij op de correcte motieven van de bestreden beslissing: "van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt".

Verzoekers stellen tenslotte dat de door hen voorgelegde lijst niet kan worden afgedaan als 'niet authentiek', nu de lijst afkomstig is van het Rode Kruis. De Raad laat gelden dat uit de door verzoekers voorgelegde lijst niet blijkt dat deze afkomstig is van (de website van) het Rode Kruis. Verzoekers hebben ten aanzien van de gemachtigde van de Staatssecretaris verklaard dat deze lijst van het internet werd gehaald, doch verstrekten hier geen verdere duiding bij. Verzoekers slagen er dan ook niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat de authenticiteit van deze documenten niet kan worden achterhaald. Verzoekers tonen ook op geen enkele wijze de verwantschap aan met de personen vermeld in deze lijst.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoekers niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissingen, daar door verzoekers op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De in casu bestreden beslissingen werden rechtmatig genomen, zonder miskenning van het redelijkheidsbeginsel of de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekers de schending aanvoeren.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC